Nuh Tufanı

— *GÜLÜM ÇAMLISOY* · 07 Mart 2025

Matbu bulutlar saklı ufkun hizasında el veren hazan ve nizam
Bir renkse boyalı küpü yalnızlığın
Bir hiciv ise sözcüklerin taşıdığı

Rengi ç/alıntı bir şarkı
Geçkin ve pişekar
Yalnızlığın Nuh tufanında boy gösterdiği
Oysaki ruhu duymaz insanın
Meali neyse ömrün
Mizacı ölümün
Sandukasında saklı sırlar müzmin yüreğin
Ve iz düşümü hüznün
Durağan bir göl gibi
Kaykılmaksa aşkın çağrısında
Yalpalayan ayaklarımsa
Çelimsiz dizelerin nüansında

Çalakalem yaşamak bu olsa gerek:
Matbu değil duygular sevmeye yürek gerek
Gerildikçe o ipin üstünde

Bir sirk cambazı gibi ilerlemek
Yaşam denen kaosun peşinde

Günler geçkin şair yorgun
Hüzün bıçkın rüzgâr beynamaz
Israrla sevip de yaşamanın meali
Kalemden dökülen sözcüklerle dolu ruhun ikbali

Dün de bir gün de
Yarınları dikmek gerek ümit ile
Kurunun yanında yanarken yaş
Yaşlı gözleri ile bağdaş kuran bir telaş

İnfilakı yüreğin
Kürediği kadar insan önünü
Arkasına bakmadan dahi kaçan bir rüzgâr
Esip savuran mizacı iklimin

Bir tanrı binlerce tanık
Rabbe duyulası aşkı yaşanır kılan nice tevafuk
Ruhun çöpü yüreğin atılı
Bir batak adeta yaşanası acının çağrısı

Heceler b/ölünen
Aşkla yaşayan ve devinen
Her yürek ar bildiği kadar ömrü
Ant içtiği üstüne kutsal kitabın
Alaşağı yalnızlığın uçuşan külü

Bir hitap
Bir de infilak
Arzı endam eden gün öncesi saydığımız şafak
Bakracı varlığın
Sarnıcı kuyunun
Taşı atan kaç deliyse
İçinde mi saklı yoksa yalanın?

Hüzün çöreklenen
Mevsimse sürükleyen

Güdüleri ölü günün
Yandan çarklı bir geminin
Filikasında saklı ömür
Azığı yoksa varlığın
Çoğaldığı kadar üşüten rüzgârın
Kaybolmanın meali ise ıssızlık
Arsız bir sevgi iken yürekten taşan umudun
Dinmez vardiyası

Yaslı gün yaslı süzgün şair
Yüreği b/ölündükçe ölümü dile getirir
Oysaki yaşamadan mutluluğu olmasın da göç tarihi ufkun
İnşasında saklı muradı ve aşkı
Saklı tuttuğu kadar ruhun
Şiarıdır yarınlar
Mecazi bir firar
Olsa ne ki savurduğu kadar rüzgâr
Aşkla ithaf ettiği ömür
Şafağı atan sözcüğün
Eşliğinde yâd eder şair
Mazide kalan ölü yanını
Yaren bildiğidir duyguları ve kalemi
İhtiva ettiği kadar hayatın simasını
Tanıdık kılandır kâfir
Can yandıkça insanın af dilediği
Ve ibadetin verdiği huzur
Yana yakıla değil
Umutla yaşamaktır yazılası sır

En uçta iken ruh
Başa dönen güruh
Başaklar gibi dolu ve vakur
Issızlığın tahayyül ettiği kadar
Aşkla ifa eder şair tutulan nutkunu
Kâğıda dizer bir bir
Elbet bahşedendir umudu ve ilhamı, yüce Tanrı...